

JULIETTA HENDERSON

groetjes,
danny

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

1

DANNY

Hoogtepunt nummer twee van mijn negenendertigste verjaardag: een belachelijk knappe politieagente die me ‘interessant’ noemde in het bijzijn van een stel burens dat niet bepaald onder de indruk is van me.

Het zeker niet onbelangrijke dieptepunt van de dag dat kort daarop volgde: de afkeurende blik op het gezicht van Gentleman toen ik achter in een patrouillewagen werd weggereden richting het politiebureau in Camden. Gentleman is ook niet zo snel onder de indruk, voor een hond, al is hij een stuk vergevingsgezinder dan de burens.

Als je het gewend bent, is het vast niet zo’n big deal als iemand je interessant noemt. Maar als je mij bent, Danny Mulberry, Meneer de Onderpresteerder, wiens vaste verblijfplaats het tuinhuisje van je beste vriend is, dan ligt de lat nooit zo hoog. Ze had bruine ogen en een gevaarlijk swingende tred, die politievrouw – sorry, maar dat viel me gewoon op.

Toen ik iets na het ochtendkrieken wakker werd, op de ochtend na alweer een nacht ervoor, half in, half buiten het hek, met een plakkerige verfkwast naast me op de grond en een open verfblik een paar meter verderop, was mijn grootste zorg om aan de slag te gaan voordat Gentleman er zijn snuit in zou steken voor zijn ontbijt. Hij heeft in het verleden waarschijnlijk wel ergere dingen gegeten dan een beetje oplosmiddel, maar je kunt het lot beter niet tarten, en een hond met een delicaat gestel en de vaste overtuiging dat elk blik ter

wereld gevuld is met overheerlijk konijn in saus liever ook niet.

Het lukte me om overeind te komen en het hek helemaal open te duwen, en het was precies op het moment dat ik de verfkwast oppakte en probeerde te bedenken wat er aan de hand was dat de politieauto de hoek om kwam rijden. Ik bedoel, serieus, hoeveel pech kun je hebben, op dat tijdstip van de ochtend?

Agent Maria Hanley (zo bleek ze te heten) kwam aanrijden en zag mij daar staan met het belastende, boven alle gerede twijfel verheven, bewijsstuk A in mijn hand, en een heel prettige indirecte zaak die haar hier zomaar in de schoot zou vallen. Ze leunde voorover om iets tegen de andere agent te zeggen en stapte uit de wagen, terwijl ze haar hoofd schuin hield om de op de stoep geschilderde woorden te lezen. Vervolgens stapte ze daar behendig overheen en sprak mij heel charmant aan. Ik keek omlaag naar de verfkwast in mijn hand en toen naar de pluk haar die uit haar keurige paardenstaart was ontsnapt en in haar nek opkrulde, net binnen haar kraag. Het leidde me enorm af, en even ter verdediging: ik was heel erg duizelig. Maar deed ik waar ik het volste recht toe had, namelijk het aloude ‘nou, ik weet het niet helemaal zeker, maar dit is misschien niet wat het lijkt, agent’ aanvoeren? Nee, dus. Wat ik wel deed was allebei mijn handen in de lucht steken, haar een naar ik hoopte innemende glimlach tonen – achteraf gezien waarschijnlijk puur uit gewoonte en omdat ik nog steeds vrij dronken was – een knipoog geven en vervolgens een goed verhaal verzinnen.

‘Het lijkt erop dat u me op héterdaad hebt betrapt, agent...’ Ik boog me wat voorover om haar badge te lezen. ‘... Hanley. Dus sla me maar in de boeien, en wees genadeloos!’

Even voor de duidelijkheid, ze noemde mij niet letterlijk interessant. Ze kneep haar prachtige, wantrouwende ogen half dicht alsof ze overwoog wat de opties waren en zei: ‘Interessant.’ Ze liet genoeg ruimte over aan beide kanten van het woord om me te laten weten dat ze niet alleen vermoedde dat ik voor geen millimeter interessant was, maar ook dat alles wat uit mijn mond kwam duidelijk grondig

gespoeld was met alcohol en dus absoluut niet te vertrouwen.

En eerlijk gezegd was de snelheid waarmee ik mijn hand opstak om mijn straf te ondergaan voor een grof en gigantisch stuk graffiti dat een voorheen ongerepte stoep in Belsize Park ontsierde zelfs voor mezelf wel een verrassing. Gedeeltelijk omdat ik geen concrete herinnering had aan het plegen van de overtreding, hoewel ik het blik verf herkende (ik had het namelijk een paar weken eerder uit een container gered met het vaste voornemen om er de schuurdeur mee te verven) en de woorden op de stoep me vaag bekend voorkwamen.

Het probleem was dat het ronddanste in een moshpit van andere dronken herinneringen aan de avond ervoor, waaronder een terechte uitbrander van de man in de kebabshop en het overhandigen van een tientje en mijn favoriete Adidas-hoody aan een straatmuzikant met een ukelele en een nare hoest. Ik had geen idee hoe of zelfs óf er een verband was en als ik even de tijd had genomen om alles rationeel te overdenken, had ik me misschien afgevraagd of het wel zo'n goed idee was om meteen mijn overtreding jegens het stadsdeel Camden toe te geven, alleen omdat ik dan mijn pikante opmerkingen over die boeien kon maken. Maar goed, ik had maar een fractie van een seconde om de beslissing te nemen, en wat ik al zei, ik had natuurlijk een *smoking gun* in mijn hand. Ik dacht dat, zoals gewoonlijk (zij het niet altijd), de herinnering aan de daad uiteindelijk wel terug zou komen – in gemakkelijk te verteren brokjes, als ik mazzel had, of in één maagkramp-veroorzakende klap als ik geen mazzel had.

Tja. Het was verre van mijn eerste ervaring van deze aard.

Ik moet toegeven dat ik ergens ook een piepklein beetje onder de indruk was van zowel de inhoud als de uitvoering van de graffiti, gezien de omstandigheden. De letters waren allemaal perfect leesbaar, met keurige spaties tussen de woorden en eerlijk gezegd had ik niet gedacht dat ik zulke existentiële teksten in me had.

EEN KAT MAG NAAR EEN KONING KIJKEN

Dat is toch behoorlijk interessant, zou ik zeggen.

En ja, hadden is te laat voor hebben, maar ik h ad dus tegen agent Hanley en haar makker moeten zeggen dat ik het volste recht had om half in de voortuin van dat chique pand aan Belsize Park te liggen aangezien ik daar woonde. Sterker nog, dat het mijn eigen hond was die zijn verraderlijke, harige snuitje om de hoek van het huis stak, uit het zicht probeerde te blijven en deed alsof hij me niet kende. Als ik dat had gedaan, had ik de hele zaak misschien ter plekke kunnen ophelderen. Maar toen ik daar stond met een bonkend hoofd en een vrij ernstig geval van liefde op het eerste gezicht, zag ik het al helemaal voor me: een flirterig verhoor in de bajes in Camden, een tik op mijn vingers en dan hop, weer terug naar huis via mijn favoriete broodjeszaak om broodjes bacon te halen voor Dom en George. Mogelijk met het telefoonnummer van agent Hanley in mijn broekzak als verjaardagsbonus.

Het zag er echt rooskleurig uit, vond ik, maar als je dat een tikkeltje dom van me vindt, dan moet je wel snappen dat ik niet meteen ga toegeven dat ik mezelf alleen maar heb laten arresteren om het telefoonnummer van een meisje te krijgen. Al heb ik – het moet gezegd – wel ergere dingen gedaan, met veel succes.

Er gebeurt bijna nooit iets onaangenaams in Belsize Park, zo vroeg op de ochtend – behalve misschien dat iemand een keer een spier te lang rekt tijdens een pilatesklasje of een knokpartijtje tussen een stel Cavoodles – maar de aanwezigheid van een politieauto betekende dat het niet lang duurde voordat de op maat gemaakte gordijnen achter de ramen bewogen. Ik geloof niet dat het voor iemand een verrassing was dat de ophef iets te maken had met de bewoner van het tuinhuisje van nummer 67. Want al voldeden Dom en George ruimschoots aan de plaatselijke verwachtingen (populaire plastisch chirurg met het uiterlijk van dokter McDreamy en navenante omgang met zijn patiënten en een schattig kind van zes met haar dat voor z'n ogen hangt en een oneindig gevoel van eigenwaarde), hun huurder, ik dus, doet dat niet.

Ik was niet in een positie om ze te tellen, maar tegen de tijd dat agent Hanley, nog steeds heel charmant, voorstelde dat ik maar eens met haar mee moest naar het bureau om haar te helpen met haar onderzoek (nou graag, en telt dit dan als een eerste date?), stonden de bordessen behoorlijk vol. Dom en George waren er niet bij. Die sliepen allebei nog door als er midden in de nacht een busje op z'n achterste banden door de straat scheurde (niet een moment waar ik heel trots op was, maar ik was maar een passagier), maar Ray Dunstan van nummer 65, die zijn intense blijdschap om het feit dat ik nu eindelijk eens mijn verdiende loon zou krijgen niet kon verbloemen, stond er wel.

Ik had al bedacht dat Ray waarschijnlijk de reden was dat de politie uitgerekend nu langs kwam rijden. Die vent sloop het grootste deel van zijn tijd met een enorme camera en een minuscuul notitieboekje langs de volle lengte van onze gedeelde heg om foto's te nemen van elke vogel die het waagde zijn snavel te laten zien en om te kijken wat er allemaal in mijn tuinhuisje gebeurde. Wat trouwens schokkend weinig was, maar het leek me zonde om hem uit de droom te helpen, dus deed ik af en toe voor de lol iets wat hij verdacht vond. Mij betrappen op een dutje, half in de voortuin, en illegaal de stoep beschilderen was ongetwijfeld extreem bevredigend voor hem. De schat.

Als ik moet gokken, zou ik zeggen dat wat er daarop gebeurde waarschijnlijk het gevolg was van het restant alcohol dat in mijn lijf zijn gang ging, en inderdaad, ik wilde ook heel graag indruk maken op agent Hanley. Ik keek neer op de graffiti alsof ik in mijn eentje een nieuw stuk van de Steen van Rosetta had vertaald, wreef over mijn kin en zei op een naar ik hoopte heel academische toon: 'Vertel eens, agent Hanley. Hoe staat u tegenover de kwestie kat en koning?'

Bij mijn op twee na laatste baantje bij een directmarketingbedrijf zeiden ze altijd dat je ongeveer dertig seconden hebt om een goede eerste indruk op iemand te maken en daarna ben je in principe verloren. Het voelde alsof ik die tijd al bijna had verspild.

‘U moet toch toegeven dat het u aan het denken zet, nietwaar?’ Ik tikte tegen de zijkant van mijn neus. ‘U weet wat ze zeggen: *cogito, ergo sum*. Ik denk, dus ik ben.’

Dat was er onverwacht sterk uit gerold en ik vroeg me even af of ik niet méér moest gaan drinken in plaats van minder als dat betekende dat ik dit soort pareltjes kon bedenken. Het feit dat ik het citaat op de achterkant van een zakje knabbelspekjes had gelezen, deed er wat mij betreft helemaal niet toe.

Zoals te verwachten viel, was agent Hanley niet onder de indruk. Ze rolde met haar ogen en hield het achterportier van de politieauto open. ‘Oké, Yoda, instappen.’

Stiekem hoopte ik dat ze haar hand op mijn hoofd zou leggen, zoals ze op tv altijd doet als ze mensen in een politieauto stoppen. Maar ook al bleef ik langer staan dan nodig was, die poezelige hand was nergens te bekennen, in elk geval niet op mijn hoofd. Ik ging met mijn vingers door mijn licht plakkerige haar en deed mijn best om mijn eigen hoofd niet te stoten. Toen het portier achter me dichtviel, ving ik een glimp op van iets bij nummer 65 en zag ik Ray achter zijn heg wegduiken om iets in zijn notitieboekje te krabbelen. Ongetwijfeld zou hij zo snel mogelijk een heel oneervolle vermelding over mij op de Facebookpagina van de buurtwacht posten.

Agent Hanley maakte een perfecte driepuntsbocht en ik zwaaide naar Ray om te laten zien dat ik het hem niet kwalijk nam dat hij me had verraden. Hij wierp me zo’n vuile blik toe dat ik het niet kon laten om spontaan te eindigen met een vrolijke middelvinger. Deels omdat ik volgens mij een beetje high was van de geur van de shampoo van agent Hanley, maar ook omdat die vent me al een jaar lang zo aankeek, en luister: als er niets verandert, verandert er niets. Ik weet niet meer precies waar ik dat gelezen heb.

Je kunt nooit weten, als ik de drang had weerstaan om Ray de middelvinger te geven, had hij misschien zijn camera niet gepakt voor een kans die te mooi was om te missen. Maar ik kon de drang niet weerstaan en dus klikte hij. En als de redacteur van de nieuwste gratis

krant in Londen niet net een paar dagen met weinig nieuws achter de rug had, had hij misschien niet gedacht dat een perfect gecomponeerde, messcherpe foto van een dronkenlap van middelbare leeftijd die Belsize Park 's ochtends vroeg laat zien wat hij van ze vindt iets was om zijn lezers mee te vermaken. Maar dat dacht hij dus wel. En zijn lezers vonden het inderdaad vermakelijk. Dus, zoals die dingen gaan, was hoogtepunt nummer één op mijn verjaardag iets wat ik in mijn stoutste dromen nog niet had kunnen voorzien.

En het zette alles op z'n kop.

2

WOLFIE

Ik heb niets tegen tandheelkunde als beroep. In theorie vind ik het mooi werk. Maar ik heb wel een probleem met de geringe persoonlijke ruimte. Zoals een tandarts als Magere Hein boven je zweeft om een blik achter in je keel te werpen. Joost mag weten wat hij daar allemaal ziet. Ik denk altijd: bemoei je met je eigen zaken, en niet met de mijne, alsjeblieft.

Maar dat er nu een of andere vent met een spiegeltje en een haakje in mijn mond rond prikt, voelt bijna als een soort opluchting als ik denk aan de rest van deze ochtend. Deze week. *Mijn moeder*. Ik doe mijn ogen dicht en zuig een grote hoeveelheid lucht naar binnen door mijn mond. Het smaakt naar pepermunt, brandt in mijn slokdarm en nestelt zich in mijn borst. *En hou vast*. Heel even probeer ik me te bedenken, want soms werkt dat. Maar vandaag is het daar de dag niet voor en mijn zaken zijn mijn zaken. Dus hou ik die adem in en begin ik te tellen. *Een, twee, drie*.

Ik ben al bij de dubbele cijfers voordat hij het merkt. Handen op mijn schouders die me eerst zachtjes schudden, dan wat ruwer. ‘Hé. Wat doet u nou? Doet u uw ogen eens open.’

Achttien. Negentien. Ik voel dat het zich roert. Aan kracht wint. *Eenentwintig*.

‘Mevrouw? Wilt u uw ogen openen, alstublieft?’ Het schouder-schudden wordt nu ronduit onbeschoft. Waar zijn je manieren gebleven, makker? Moeten tandartsen niet ook de eed van Hippocrates

afleggen? Ik weet het niet, maar hoe dan ook, er zouden toch regels moeten zijn. ‘Gij zult de klanten niet zonder hun toestemming aanraken’, of zo. *Zesendertig, zevenendertig.* ‘Hou het bij koetjes en kalfjes over tanden; of tandvlees.’ *Veertig.* ‘Eet geen knoflook op een werkdag.’

Daar is het, het vage en zachte gefladder in de verte. *Zesenveertig, zevenenveertig, daar komt het.*

‘Hé! Hoort u me? Ik vroeg...’

Vijftig-en-nog-wat. Ik mis een tel maar ga niet terug. O, jazer, ik hoor je, vriend, maar ik ben bezig. *Nog niet. Vergeet het maar. De ninguna manera, José.*

Vierenvijftig, vijfenvijftig. Kleine vleugeltjes die een soort beat slaan.

‘Jongedame. Mevrouw! Wat bent u nou...? Vooruit, doet u uw ogen eens open. Luister, ik weet dat u... Stop hiermee, ja!’

Rustig aan, bro. Negenenvijftig en we zijn er nog lang niet. De enige uitweg is er dwars doorheen.

Ik krul mijn tenen in mijn laarzen terwijl mijn borst samentrekt en ik de plek voel waar mijn moeder mijn favoriete George Costanza-sokken heeft gestopt. Het is zo’n beetje het enige wat die dingen nog bij elkaar houdt, maar dankzij haar gaan ze al langer mee dan elk ander paar sokken, ook al zijn ze meer zwart katoendraad dan sok en lijkt Costanza’s gezicht inmiddels op het achterwerk van een kat. Als je het niet zou weten, zou je hem niet eens meer herkennen. Ik ben dol op die sokken, maar ze zijn ten dode opgeschreven. De laatste in hun soort. Uit productie genomen, wie verzint nou zoiets. *Mijn moeder.* Wie verzint nou zóiets.

Drieënzestig. Hete adem op mijn schouder.

Pasando, pasando. Ik kom eraan, fluistert het.

Een vuistvol in latex gestoken vingers die ruiken naar bolognese-saus knijpen in mijn wang en trekken dan een van mijn ogen open. Hij hangt nu recht voor mijn gezicht en ik kan de mee-etters op zijn neus zien. Het zijn er wel een miljoen, misschien zelfs wel anderhalf

miljoen. Hij moet echt eens wat aandacht aan zijn huid besteden en ik overweeg om dat tegen hem te zeggen. *Zesenzestig, zevenenzestig.* De pijn is groen.

Ik hou zijn nu toch wat paniekerige blik vast met mijn ene sturende oog en vraag me af of zijn moeder zijn lunch heeft gemaakt. 'Jezus christus, wat is dit?' zegt hij, en ik weet dat hij nog erger gaat flippen als ik nu glimlach.

Dus dat doe ik.

Eenenzeventig. Caleidoscoopogen, de pijn is blauw.

Vamos, chica. Kom op. Kom op.

Vierenzeventig. Zesenzeventig. Negenenzeventig. En dan vraag ik het me ineens af.

Stel dat ik dat zou doen?

Dan is het voorbij, want *Jesucristo* nou heeft hij het verpest en ben ik de tel kwijt. Ik haal heel diep adem, hoest als het in mijn longen komt, zwaai dan mijn benen van de stoel, pak mijn sweater en rugzak van de grond en maak dat ik wegkom. Ik laat de man achter met z'n kaak op z'n knieën, zich afvragend wat er net in vredesnaam is gebeurd, en ik voel me wel een beetje schuldig dat hij er zo van geschrokken is. Want ik heb niets tegen hem persoonlijk, maar hij weet duidelijk niets van angst.

Ik loop langs de receptie en roep 'zet maar op onze rekening, hoor', wetende dat Mevrouw Haardos de rekening waarschijnlijk al had gemaild voordat de klus was geklaard. We zijn hier praktisch vips, mijn moeder en ik; stipt elk halfjaar, tandsteen verwijderen, reinigen, poetsen en wat al niet meer. Ik zou ons zelf ook behoorlijk verknipt vinden, maar onze gebitten zijn fantastisch.

De wachtkamer zit vol en geen van de mensen lijkt het hier echt naar zijn zin te hebben. Ik kijk naar de glazen deur die me naar buiten voert, de hoofdstraat in, naar de metro en dan naar huis met de Victoria Line, en ik zou er een paar van mijn zeer gewaardeerde kiezen voor overhebben om die deur al door te zijn. Maar ik heb een wat wiebelig gevoel overgehouden aan wat er daarbinnen gebeurde en ik

voel de behoefte om te gaan zitten. Ik zie een leeg plastic kinderstoeltje in de hoek bij een tafel die stampvol ligt met tijdschriften en kleurpotloden en losse viltstiften. Mijn voeten brengen me ernaartoe en voor ik het weet, heb ik me in het stoeltje gewurmd en denk ik: wat hou ik toch van mijn voeten als ze dat doen.

Ik proef de latex achter in mijn keel en ik wou dat ik even was gebleven om te spoelen en te spugen, of op z'n minst om te spugen. Ik vraag me af wat er zou gebeuren als ik dat hier alsnog doe, en die gedachte zou me anders aan het lachen maken, maar vandaag niet.

Ik doe mijn ogen dicht en leun achterover in een poging mijn snelle ademhaling te reguleren. Ik voel een bobbel achter me en vis een gekreukte krant van het stoeltje, die is omgevouwen bij een foto van een hippie van middelbare leeftijd die achter in een auto zijn middelvinger omhoog steekt.

Iemand heeft met paarse viltstift op de foto getekend en de man een krulsnor, een litteken over zijn wang en een paar paarse tanden gegeven. Het gekke opstaande haar is van hemzelf, dus ik kan de kunstenaar hier niet hoger dan een vijf voor geven. Wat bij nader inzien wel een beetje karig is, dus ik verhoog het naar een zes voor het creatieve gebruik van de kleur paars.

De receptioniste kijkt argwanend mijn kant op, dus ik zwaai met het papier en geef haar een glimlach die ik niet meen. Ze buigt snel haar hoofd. Misschien is ze bang dat ik van plan ben hier te blijven zitten tot mijn volgende afspraak, wat me niet eens zo'n slecht idee lijkt.

Een klein kind met een half opgegeten chocoladereep in haar hand slentert naar me toe en komt recht voor me staan, zonder met haar ogen te knipperen. Nou, dan kan ze het krijgen ook.

Onze ogen drogen uit. Zij is goed, maar ik ben beter.

'Wat nou?' Mijn stem is niet zo fel als ik had gewild en klinkt als het staartje van een echo in plaats van mild dreigend, zoals de bedoeling was. Het kind is sowieso niet onder de indruk en ik kijk naar een enorme klodder spuug en chocolade die er een maand over doet om

langs haar kin naar beneden te glijden. Wie geeft zijn kind nou een Twix bij de tandarts?

‘Die stoel is voor kleine kinderen. Jij bent te groot.’ Daar heeft ze een punt. Maar wat een grote mond.

‘Rot op, jij.’ Ze kijkt alsof ik haar een klap heb gegeven, maar ik sta achter wat ik heb gezegd. Ik leun iets naar voren voor de genadeklap. ‘Van die chocolade gaat je gebit rotten en dan gaat de tandarts de stompjes eruit trekken en dan moet je een kunstgebit.’

Het kind begint meteen te huilen en ik voel me schuldig omdat ik haar verkeerd heb ingeschat. Ik dacht dat ze wel tegen een grapje kon. Dat ik hier op deze miniatuurstoel ben gaan zitten en een kind van vier zit te pesten voelt ineens als het domste wat ik ooit heb gedaan en ik denk aan mijn moeder die thuis op me wacht en straks gaat vragen hoe het ging bij de tandarts en aan hoeveel ik van haar hou om die reden en nog een miljoen andere redenen. Misschien wel anderhalf miljoen.

Ik ben geneigd om me vast te grijpen aan de willekeurige getallen die nog steeds rondkolken in mijn hoofd – *elf, tweeëntwintig, veertien* – maar mijn voeten duwen me omhoog. Alleen blijft mijn achterwerk vastzitten en de stoel gaat met me mee. Daar had ik anders misschien om kunnen lachen, misschien zelfs samen met dat kind, om het goed te maken dat ik zo lelijk tegen haar deed, maar nu voelt het alsof die stoel het enige is wat me nog bij elkaar houdt. Ik blijf niet eens staan.

Ik heb de krant nog steeds vast, maar zie zo gauw niet waar ik hem kwijt kan, dus dan moet ik deze kruimeldiefstal maar gewoon toevoegen aan mijn lijst van misdrijven-bij-de-tandarts. Als ik de deur openduw, laat de stoel eindelijk los en landt hij met een plastic klap ondersteboven achter me. Een paar hoofden kijken op als ik de straat op stap, maar ik ben weg.

Ik begin te rennen. De rugzak stuitert op mijn schouders, de krant slaat met elke stap tegen de bovenkant van mijn been, houdt de beat erin en geeft me iets om me op te richten. Ik voel ineens de druk om-

slaan als mijn tenen vrijkomen in het kattenachterwerk van mijn sok, en het eind blijkt een opluchting te zijn. Bedankt voor de herinneringen, Costanza.

Ik verhoog mijn tempo en ik weet dat als ik West Green Road insla en het grasveld oversteek, ik in dit tempo binnen twintig minuten thuis ben.

Dus sorry dat ik vloek, maar fuck de metro.

Ik kijk niet graag naar reality-tv, maar ik kijk wel graag naar mijn moeder.

Ik ben niet echt gek.

The Great British Bake Off (om een of andere reden meer dan welk ander programma dan ook) biedt me een mooie gelegenheid om te testen hoe goed ik gedachten kan lezen. Dat doe ik als volgt: ik kijk naar het gezicht van mijn moeder, met name haar kaak, en als het lijkt alsof ze iets gaat zeggen, gok ik snel wat. Meestal is het iets be-moedigends voor degene die op het punt staat een enorme bakfout te maken. Mijn percentage succesvolle voorspellingen ligt gemiddeld rond de zeventig, want er zitten een paar behoorlijk waardeloze koks tussen en ik ken mijn moeder.

Ik zit opgekruld in de hoek van de bank met haar zware gipsbeen op mijn schoot en ik voel met mijn tong over mijn gladde, tandsteen-loze gebit. Ondanks alles toch mooi werk van die tandarts, moet ik zeggen. Ik kijk, maar deze keer kan zelfs een man die een puinhoop maakt van een doodgewone vanillecake niet veel veranderen aan het bouwwerk dat mijn moeders gezicht is. Ik kijk om me heen op zoek naar iets anders om mijn gedachten mee bezig te houden en zie de krant die ik van de tandarts heb meegenomen uit de bovenkant van mijn schoolrugzak steken, binnen handbereik.

Ik sla hem open over het gips en op de onderste helft van de blad-zijde met de foto van die kerel met z'n middelvinger staat een foto van een oude man naast een rode brievenbus. *Genaro Politti post een brief aan zijn jeugdliefde, tweeënzestig jaar nadat ze elkaar uit het oog*

verloren. Alle respect voor Genaro en zijn liefde, daar niet van, maar met het vooruitzicht van nog eens twintig minuten *Bake Off* geef ik hem desondanks een baard, een baret en een paar grote oorbellen. Maar als ik het resultaat vergelijk met de foto erboven, moet ik toegeven dat er iets ontbreekt, dus kijk ik nog eens goed naar de techniek van de kunstenaar.

Ik zal er niet om liegen, ik ben geschokt als ik de naam lees en ik kan niet geloven dat het me tot nu toe was ontgaan. Het springt eruit in het onderschrift van de foto, als een neonlicht, want ik heb die naam eerder gezien en het is geen naam die ik ooit zou vergeten. Het stond in wat oude documenten die mijn moeder een keer aan het doornemen was toen ik een jaar of negen, tien was. Ze vertelde me dat het haar achternaam was voordat ze met mijn vader trouwde en ik herhaalde hem een paar keer langzaam, want ik vond dat hij zo lekker van mijn tong rolde. Een halfuur later vertelde Google me dat er maar 137 mensen in het Verenigd Koninkrijk zijn met die achternaam, in tegenstelling tot de onze, die de op drieëntwintig na meest voorkomende achternaam van het land is. Ik weet nog dat ik dacht wat een pech het was dat ik een achternaam als Harris had gekregen in plaats van een coole als Mulberry. *Hola, mi apellido es Harris*. Klinkt niet bepaald exotisch.

Terwijl *Bake Off* doortettert, lees ik het verhaal onder de foto een paar keer en zeg de naam in mijn hoofd terwijl mijn borst zich naar binnen vouwt. *Mulberry*. Ik concentreer me op ademen met diepe, stille teugen en hou mijn lichaam volkomen stil terwijl ik probeer een paar van de zinnen uit mijn hoofd in het Spaans te vertalen. Maar de meeste woorden leer je niet op de middelbare school, zelfs niet als je de onbetwiste topper van de klas bent. *Mulberry*.

Ik vouw het papier dubbel en dan nog een keer, zodat het gewoon een stuk oud nieuws is met een foto van een man erop, en concentreer me op het gezicht achter de paarse tanden en de krulsnor. Ik knijp mijn ogen half dicht om de viltstifttoevoegingen uit te vagen en vergelijk het gezicht dat overblijft met het gezicht in de fotoalbums

die ik af en toe eens doorblader om me eraan te herinneren dat die andere versie van mijn moeder echt bestaat.

Ik denk nog zeker een uur na over die man, lang nadat *Bake Off* is afgelopen en mijn moeder is ingedommeld. Er is een moment waarop ze zich verroert en het lijkt alsof ze haar been van me af wil halen en naar bed wil, maar ik pak de tenen die uit het uiteinde van haar gips steken en knijp er zachtjes in. *Niet weggaan*. Ik zeg het niet hardop, maar we staren elkaar heel lang aan. Ze blijft zitten.

Ik hou me stevig vast aan die tenen, maar niet stevig genoeg, want als ik wakker word, lig ik in mijn eentje op de bank, onder een deken, met de krant nog in mijn hand terwijl de zon achter de gordijnen opkomt. *Buenos días, chica*. Ik breng mijn vingers naar het licht en ze zijn zwart van het krantenpapier. *Mulberry*.

Eerder verschenen van Julietta Henderson:

De goede grap van Norman Foreman

Eerste druk juli 2024

Oorspronkelijke titel *Sincerely, Me*

Oorspronkelijke uitgever Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers,
part of Penguin Random House

Copyright © 2022 by Julietta Henderson

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Christabella Designs

Omslagillustratie Getty Images/Meg Takamura

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN 978 90 261 6580 1

ISBN e-book 978 90 261 6581 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.